

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Zelený Sport Defence s.r.o.**, IČO 26008785, se sídlem Slatina 116, Slatina, zast. MUDr. Mgr. Ivanem Langerem, advokátem, se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2019, č. j. 9 A 46/2018 - 39,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2019, č. j. 9 A 46/2018 - 39, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Ministr průmyslu a obchodu rozhodnutím ze dne 9. 11. 2017, č. j. MPO 43996/16/10200/01000 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu – Licenční správy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 3. 2017, č. j. MPO 43996/2016, jímž dle § 18 písm. c) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zahraničním obchodu s vojenským materiálem“) žalobkyni nebyla udělena licence k dovozu vojenského materiálu z Turecké republiky. Licence nemohla být udělena, neboť Ministerstvo vnitra jakožto dotčený orgán vydalo v dané věci dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o zahraničním obchodu s vojenským materiálem negativní závazné stanovisko ze dne 7. 9. 2016, č. j. MV-115423-3/OBP-2016, odůvodněné ohrožením veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva.

[2] Ministr průmyslu a obchodu v řízení o rozkladu dospěl k závěru, že všechny žalobkyní uplatňované námitky směřovaly proti závaznému stanovisku Ministerstva vnitra, a proto dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v tehdejší znění (dále jen „správní řád“), požádal ministra vnitra o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska

Ministerstva vnitra. Ten přípisem negativní závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil. Ministr průmyslu a obchodu proto rozklad bez dalšího dokazování zamítl.

[3] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu, v níž především namítala, že negativní závazné stanovisko Ministerstva vnitra není založeno na objektivně zjištěném skutkovém stavu, ale na pouhých spekulacích. Závazné stanovisko se opírá především o to, že bylo proti bývalému jednateři žalobkyně M. R. st. zahájeno trestní stíhání, ač Ministerstvo vnitra nemělo přístup do trestního spisu, navíc toto trestní stíhání bylo zastaveno ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, jelikož bylo shledáno, že se jednatel žádného trestného činu nedopustil (možnost klasifikace jednání jako přestupku byla postoupena k přezkoumání příslušnému úřadu). Úvahy o nedostatečném zabezpečení objektů skladů jsou dle žalobkyně taktéž nemístné, protože v době vydání napadeného rozhodnutí již byly budovy řádně zkolaudovány. V závazném stanovisku dále není odůvodněno, v čem konkrétně bylo shledáno ohrožení veřejného pořádku, ani z jakého důvodu Ministerstvo vnitra změnilo svoji praxi vůči žalobkyni (do května 2016 vydávalo žalobkyni souhlasná stanoviska). Žalobkyně proto označila závazné stanovisko za nepřezkoumatelné a rozporné s § 2 odst. 4 správního řádu.

[4] Městský soud napadené rozhodnutí zrušil jako nepřezkoumatelné, konstatoval, že obsahuje převážně citace potvrzujícího závazného stanoviska ministra vnitra a stručně se vyjadřuje k namítanému porušení § 2 odst. 4 správního řádu, avšak k rozkladovým námitkám nic neuvádí, a to ani konstatováním, že se ztotožňuje s potvrzujícím závazným stanoviskem. Rozhodnutí žalovaného dle městského soudu nereaguje tak ani na klíčovou námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu vzhledem k zastavení trestního stíhání bývalého jednatele žalobkyně. Dle názoru městského soudu nestačilo pouze ocitovat klíčové pasáže potvrzujícího závazného stanoviska, neboť k vydání rozhodnutí o rozkladu je potřeba vycházet nejen z podkladů vyžádaných od dotčených orgánů, ale též posoudit námitky uplatněné účastníkem řízení. V opačném případě by dle městského soudu zákonná konstrukce pravomoci žalovaného rozhodovat na základě závazných stanovisek dotčených orgánů postrádala smysl a zcela by postačovalo, pokud by závazné stanovisko představovalo zároveň konečné rozhodnutí ve věci. Primárním účelem závazných stanovisek je získat odborné podklady od všech dotčených orgánů ke sladění různých veřejných zájmů v konečném rozhodnutí správního orgánu; napadené rozhodnutí to však nereфлекtuje. Napadené rozhodnutí je proto podle městského soudu nepřezkoumatelné, neboť kromě nedostatků uvedených výše se nevypořádává ani se zásadní změnou okolností mezi vydáním závazného stanoviska a jeho potvrzením ministrem vnitra. Městský soud přisvědčil i námitce žalobkyně, že se v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra odkazuje na závazné stanovisko vydané Ministerstvem vnitra ve věci jiné, byť související žádosti žalobkyně a není zřejmé, zda se jedná o chybu v psaní, nebo zda ministr vnitra přezkoumal v dané věci jiné závazné stanovisko.

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, ve které namítá jeho nepřezkoumatelnost. Poukazuje na ustálený názor, dle něhož v situaci, kdy jediným důvodem zamítnutí žádosti je negativní závazné stanovisko dotčeného orgánu, jako tomu bylo i v nyní posuzované věci, nezbyvá správnímu orgánu, než převzít důvody uvedené dotčeným orgánem. Např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 7 As 46/2010 – 54, totiž odvolací správní orgán

pokračování

nemůže sám posuzovat odvolací námitky, jež účastník řízení směřuje proti závaznému stanovisku, nýbrž je vázán potvrzujícím závazným stanoviskem správního orgánu nadřízeného dotčenému orgánu. Odvolací orgán se tak musí omezit pouze na ověření, zda potvrzující závazné stanovisko je přezkoumatelné, resp. zda reaguje na odvolatelem uplatněné námitky a zda naplňuje formální požadavky vyplývající ze zákona. Vypořádání odvolacích námitek však nemůže sám věcně posuzovat. Požadavek městského soudu na zapracování argumentů ze závazného stanoviska do rozhodnutí o rozkladu byl dle stěžovatele splněn jejich četnými citacemi reagujícími přímo na rozkladové námitky žalobkyně týkající se závazného stanoviska, neboť v takovém případě nepřipadaly vlastní úvahy ani hodnocení ministra průmyslu a obchodu v úvahu. Pokud se ministr průmyslu a obchodu v napadeném rozhodnutí neztotožnil se závěry v potvrzujícím závazném stanovisku výslovně, nýbrž pouze konkludentně, nelze mu to dle stěžovatele přičítat k tíži. Potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra se pak týkalo všech osmi souběžně projednávaných žádostí žalobkyně o licenci k transferu vojenského materiálu, neboť reaguje na žádost ministra průmyslu a obchodu ze dne 19. 5. 2017 o potvrzení či změnu všech osmi obsahově identických závazných stanovisek Ministerstva vnitra ve věci jednotlivých žádostí žalobkyně. Označení pouze jednoho z osmi totožných závazných stanovisek v potvrzujícím závazném stanovisku je zjevnou chybou v psaní, která nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[6] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 25. 3. 2020 uvedla, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu by měly vždy jasně vyplývat jeho důvody a vypořádání námitek účastníků řízení. Napadené rozhodnutí těmito požadavkům nedostalo, jelikož zapracování závěrů ze závazného stanoviska do vlastního rozhodnutí nemůže spočívat v jejich prostém ocitování. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí např. nevyplývá, jak se ministr průmyslu a obchodu vypořádal s klíčovou námitkou nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně přitom v této souvislosti poukazovala na zastavení trestních stíhání jejího bývalého jednatele, což bylo zásadní okolností odůvodňující vydání negativního závazného stanoviska. Přestože tedy ministr průmyslu a obchodu nebyl oprávněn věcně přezkoumat potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra, námitky týkající se nezákonnosti tohoto stanoviska již posoudit měl a případně se poté měl obrátit na ministra vnitra s podnětem k jeho dalšímu přezkumu podle § 149 odst. 5 věty druhé správního řádu.

[7] V doplnění vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 4. 5. 2020 žalobkyně dále uvedla, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je soudní ochrana proti závaznému stanovisku umožněna při přezkumu konečného rozhodnutí a týká se veškerých vad, nikoliv pouze těch formálních, jedná se tedy o úplný soudní přezkum. Pokud odvolací správní orgán zjistí, že orgán nadřízený dotčenému orgánu při přezkumu závazného stanoviska nereagoval dostatečně na rozkladové námitky, má učinit podnět k přezkumnému řízení, v opačném případě může být i jeho vlastní rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost, přestože v rámci odůvodnění svých vlastních úvah nepochybil. Nelze proto vykládat § 149 odst. 3 a 4 správního řádu tak, že by správní orgán mohl rezignovat na obsah závazného stanoviska a jeho závěry bezmyšlenkovitě převzít. V důsledku takového výkladu by konstrukce pravomocí správních orgánů byla nesmyslná, protože by k rozhodnutí stačilo samotné závazné stanovisko. Na odůvodnění závazných stanovisek je pak třeba přiměřeně aplikovat zákonná ustanovení o obsahu, formě a

náležitostech správních rozhodnutí, a to včetně potvrzujícího či měnícího stanoviska dle § 149 odst. 4 správního řádu. Shledá-li odvolací správní orgán takovéto nedostatky potvrzujícího stanoviska, musí, a to i opakovaně, dát podnět k jeho přezkumu. Stěžovatel pochybil, když neshledal nedostatky v potvrzujícím závazném stanovisku a nepožadoval jeho přezkum, jelikož neobsahovalo vypořádání všech rozkladových námitek.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná k tomu pověřený zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyššímu správnímu soudu napadlo celkem 8 kasačních stížností stěžovatele ve věcech týkajících se obdobných rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu. Tato rozhodnutí žalobkyně původně napadla společnou žalobou; městský soud každou z věcí vyloučil k samostatnému projednání. V některých z těchto věcí již Nejvyšší správní soud rozhodl (srov. rozsudky ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 As 26/2020 - 39, ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 25/2020 - 33, ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 27/2020 - 42, ze dne 6. 8. 2020, č. j. 5 As 26/2020 - 43 a ze dne 25. 8. 2020, č. j. 4 As 25/2020 - 50). V těchto věcech Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnosti stěžovatele důvodnými, napadené rozsudky městského soudu zrušil a věci mu vrátil k dalšímu řízení. Ani v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvodu od svých závěrů přijatých v citovaných rozsudcích se odchýlit. Dále uvedená argumentace je tak v podstatě toliko opakováním závěrů, které již byly v dané skutkově i právně shodné věci téhož stěžovatele a žalobkyně vysloveny.

[11] Vzhledem k tomu, že městský soud zrušil rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, připomíná Nejvyšší správní soud svou konstantní judikaturu, podle které se lze v takovém případě zabývat pouze tím, zda byl závěr o nepřezkoumatelnosti učiněný v napadeném rozsudku správný, či nikoliv (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 2 As 36/2006 - 102, či ze dne 8. 11. 2017, č. j. 8 As 25/2017 - 67).

[12] V rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016 - 86, zdejší soud shrnul: „V obecné rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypovídá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6

pokračování

A 48/1992 - 23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afš 66/2008 - 71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afš 92/2012 - 45). Rozsah přezkumu provedeného žalovaným při rozhodování o odvolání lze dovodit z § 89 odst. 2 s. ř., podle něhož odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afš 92/2012 - 45).“

[13] Nyní projednávaná věc je však specifická tím, že stěžovatel postupoval (ani jinak postupovat nemohl) podle § 149 odst. 3 správního řádu, podle kterého pokud bylo ve věci vydáno závazné stanovisko znemožňující vyhovění žádosti, správní orgán žádost bez dalšího dokazování zamítne. Stěžovatel tedy po obdržení negativního závazného stanoviska nemohl provádět další dokazování a nezbývalo mu než žádosti nevyhovět. Následný rozklad pak směřoval výlučně proti obsahu závazného stanoviska, pročez si ministr průmyslu a obchodu musel v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádat od ministra vnitra jakožto orgánu nadřízeného dotčenému orgánu další stanovisko, jímž původní závazné stanovisko potvrdí či změní. V případě takového postupu je pak možné za řádné vypořádání rozkladových námitek považovat pouhou reprodukci jejich vypořádání v potvrzujícím závazném stanovisku ministra vnitra. Naopak, pokud by stěžovatel rozkladové námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska sám věcně posoudil, zatížil by řízení o rozkladu podstatnou vadou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, publ. pod č. 2167/2011 Sb. NSS). Je tedy zcela nadbytečné, aby ministr průmyslu a obchodu v rozhodnutí o rozkladu sám zaujímal vlastní stanovisko k námitkám směřujícím proti obsahu závazného stanoviska, přestože rozhoduje ve věci samé. Požadavek městského soudu, že napadené rozhodnutí mělo pro zachování své přezkoumatelnosti obsahovat vlastní hodnocení těchto rozkladových námitek, tedy nelze označit za správný.

[14] V tomto ohledu lze přisvědčit názoru městského soudu, dle něhož zákonná konstrukce rozhodování odvolacího správního orgánu pouze na základě negativního závazného stanoviska dotčeného orgánu, resp. jeho potvrzení nadřízeným orgánem, se jeví neúčelná a nevhodná. Nicméně právě takto zákonodárce postup správních orgánů upravil a soudům nezbyvá, než tuto konstrukci respektovat. Tím samozřejmě není dotčen požadavek na to, aby potvrzující závazné stanovisko na odvolací (rozkladové) námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu přiměřeným způsobem reagovalo a samo tak dostalo požadavků na přezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019 - 22). Zákonnost závazného stanoviska přezkoumávají v plné míře správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu na něm založeném (srov. rozsudek rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, publ. pod č. 2434/2011 Sb. NSS).

[15] Ze správního spisu se podává, že veškeré rozkladové námitky žalobkyně směřovaly výlučně proti obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra, a to zejména vůči tomu, že ministerstvo své negativní závazné stanovisko odůvodnilo trestním stíháním bývalého jednatele žalobkyně p. R. st., neboť ten již není jednatelem žalobkyně, dosud je bezúhonný a disponuje bezpečnostní prověrkou. Dále žalobkyně namítala, že v případě jiných obchodníků s vojenským materiálem nevedlo stíhání osob s nimi spojených k vydávání nesouhlasných stanovisek, argumentace okolnostmi týkajícími se jiných společností (MULTIAGRO v. o. s. Slatina) s žalobkyní nesouvisí, nebylo vysvětleno, jak s požadovanou licencí souvisí nález opěrek ze žalobkyní znehodnocených zbraní, a nebyla zohledněna ani skutečnost, že nemovitosti užívané žalobkyní ke skladování vojenského materiálu již byly rekolaudovány. Dle žalobkyně Ministerstvo vnitra rovněž nevysvětlilo, z jakého důvodu změnilo svoji dosavadní praxi, když do dubna 2016 vydávalo žalobkyni kladná stanoviska.

[16] K rozkladovým námitkám se vyjádřil ministr vnitra v potvrzujícím závazném stanovisku citovaném posléze v napadeném rozhodnutí. Změnu dosavadního přístupu ministr odůvodnil tím, že ač dotčenému orgánu byly některé skutečnosti známy již dříve, změnu přístupu vyvolal až jejich souhrn včetně přelomové informace o trestním stíhání p. R. st. Zastavení tohoto trestního stíhání však nebylo takovou změnou okolností, jež by mohla odůvodnit změnu závazného stanoviska, neboť ve věci jednoho z obou trestních stíhání byla podána stížnost státního zástupce a věc nebyla dosud uzavřena. Skutečnosti, které Ministerstvo vnitra uvedlo ve spojitosti se společností MULTIAGRO v. o. s. Slatina, s nyní projednávaným případem souvisí, poněvadž tato společnost je s žalobkyní propojena jak personálně, tak tím, že žalobkyně využívá pro svoji činnost nemovitosti ve vlastnictví této společnosti. Nelegálním skladováním zbraní a střeliva v daném areálu v minulosti došlo k narušení ochrany bezpečnosti a zdraví obyvatelstva, a proto dotčený orgán správně usoudil, že žalobkyně neposkytuje dostatečnou záruku, že k tomu již v budoucnosti nebude docházet. Dříve seznané nedostatky v evidenci zbraní a střeliva a v zabezpečení skladovacích objektů jsou závažné, jelikož poskytují prostor pro kriminální činnost včetně organizovaného zločinu a vyzbrojování teroristických skupin. Odkaz žalobkyně na obdobné případy, kdy licence vydána byla, není relevantní, neboť Ministerstvo vnitra vždy posuzuje všechny jednotlivosti konkrétního případu, a to primárně na základě zhodnocení informací bezpečnostního charakteru získaných od Policie ČR a zpravodajských služeb, což jsou informace, k nimž žalobkyně nemá přístup.

[17] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného přiměřeně reagovalo na rozkladové námitky žalobkyně (včetně těch týkajících se trestního stíhání p. R. st. a odlišnosti posuzované věci od licencí udělených jiným společnostem, v jejichž nevypořádání spatřoval městský soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí) a proto nemůže být (v ohledu uváděném městským soudem) považováno za nepřezkoumatelné. K tomu Nejvyšší správní soud též upozorňuje, že i námitka nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je založeno závazné stanovisko, je svojí

pokračování

povahou námitkou směřující proti obsahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu a její vypořádání přísluší v daném případě ministru vnitra.

[18] Městský soud postupoval nesprávně i v tom, že dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí bez jednání také proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Obsah správního spisu totiž koresponduje s napadeným rozhodnutím. Žalobkyně však zpochybnila správnost skutkových zjištění a navrhla provedení důkazů vyvracejících jejich správnost. Napadené rozhodnutí vychází z rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, jimiž bylo zastaveno trestní stíhání pana M. R. st., avšak je v něm poukazováno též na to, že proti jednomu z nich byla státním zástupcem podána stížnost a věc tedy nebyla skončena. Podle žalobkyně však ještě před vydáním napadeného rozhodnutí byla tato stížnost zamítnuta a příslušné usnesení navrhla k důkazu, ovšem učinila tak až v žalobě. Dané usnesení ale nebylo obsaženo ve správním spise a městský soud tak z něj nemohl vycházet, aniž by jej provedl při jednání jako důkaz. Nejedná se totiž o skutečnost obecně známou, ani o skutečnost známou soudu z úřední činnosti.

[19] Ohledně výtky městského soudu, že potvrzující závazné stanovisko ministra vnitra trpí závažnou vadou, jelikož odkazuje na závazné stanovisko vydané ve věci jiné žádosti žalobkyně, Nejvyšší správní soud podotýká, že žalobkyně podala celkem osm žádostí o vydání licence, k nimž Ministerstvo vnitra vydalo nesouhlasná závazná stanoviska s naprosto identickým obsahem. Stěžovatel následně vydal osm rozhodnutí, proti nimž žalobkyně podala pouze jeden rozklad, v němž uplatnila ke všem těmto rozhodnutím shodné námitky. Ministr průmyslu a obchodu poté v rámci rozkladového řízení požádal ministra vnitra o potvrzení či změnu všech osmi závazných stanovisek, což v návaznosti na podání jediného souhrnného rozkladu učinil rovněž jen jedním přípisem ze dne 19. 5. 2017, č. j. MPO 20527/17/10200/01000. Na tuto žádost odpověděl ministr vnitra jediným přípisem ze dne 1. 9. 2017, č. j. MV-87296/3/SO/2017, v němž potvrdil závazné stanovisko Ministerstva vnitra č. j. MV-123494-3/OBP-2016. Uvedené závazné stanovisko se sice netýkalo nyní projednávané věci, avšak za popsanych okolností, kdy se jednalo o společné úkony v řízeních s identickými okolnostmi a účastníky, lze zmíněnou vadu považovat za zjevnou chybu v psaní, která nemohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

[20] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v souladu s ním věcně vypořádá jednotlivé námitky uplatněné v žalobě. Skutečnost, že napadené rozhodnutí nebylo shledáno nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů v ohledu uvedeném v napadeném rozsudku, totiž neznámá bez dalšího, že (ostatní) žalobní námitky jsou nedůvodné a napadené rozhodnutí ob stojí.

[21] Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. září 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu